

HÖLMÖ NUORI SYDÄN

Hölmö nuori sydän todistaa vahvasti ja suurella sydämellä, ettei Helsingin lähiöön sijoitetun tarinan tarvitse olla outoa pelleilyä. Käsikirjoitus-Jussilla ja Berliinin elokuvajuhlien Kristallikarhulla palkittu helmi näyttää hyperrealistisin painotuksin sen monelle tutun rajoitettujen valintojen sosioekonomisen aseman, jota ei epäseksikkäänä liiemmin esitellä valtamediassa. (Suomihan ei ole luokkayhteiskunta.)

Kiira ja Lenni ovat yksinhuoltajaäitien isättömiä lapsia, joiden maailmankuva rakentuu koulun, lähiympäristön ja internetin varaan. Kun Kiira tulee raskaaksi, he joutuvat kasvamaan pikavauhtia aikuisiksi. Lenni hakee tukea kavereista ja naapurin äijästä, joka ei ahdistukseltaan näe kuplansa ulkopuolelle: ”vääränväriset” tuntuvat pärjäävän paremmin kuin meikämmen, jotka eivät saa edes perhettä pysymään kasassa. Elokuvan voima on sen yhteiskunnallisuudessa: kun alimmilla oksilla epätoivoisesti sinnittelevät tuntevat putoavansa, katkeruus alkaa hajottaa rakenteita – sananmukaisesti. Kiira ja Lenni ovat nuoret, joissa on tulevaisuus.

(Mia Öhman/Sodankylän elokuvajuhlien katalogi 2019)

Myllypurolainen teinidraama osuu harvinaiseen maaliin – Hölmö nuori sydän on vuoden parhaita kotimaisia

Selma Vilhusen elämänmakuinen tarina teiniraskaudesta ja Itä-Helsingin sosiaalisista ongelmista onnistuu vakuuttamaan aikuisenkin katsojan.

Valteri Mörttinen (Apu/11.10.2018) ★★★★★

On uhkarohkea missio tehdä teinielokuva alaluokan elämästä Itä-Helsingin painekattilassa. Missio on uhkarohkea lähinnä siitä syystä, että jo lähtökohtaisesti ajatuksessa on katastrofin ainekset. Konseptista herää vaistomaisesti mielikuva, että kyseessä on lapsinäyttelijäversio **Olli Saarelan** *Bad Luck Lovesta*, jota on höystetty Cheek-musiikilla ja älypuhelimilla.

Selma Vilhusen ohjaama ja **Kirsikka Saaren** kirjoittama *Hölmö nuori sydän* ei kuitenkaan ole lähelläkään tätä vaistomaista mielikuvaa. Se on helposti yksi vuoden parhaista kotimaisista elokuvista.

Rosa Honkosen näyttelemä Kiira ja **Jere Ristsepän** Lenni ovat 15-vuotias pariskunta, joka odottaa vahingossa alkunsa saanutta lasta. Kiiran päivät täyttää kamppailu äitinsä kanssa, jolle hän itse oli samanlainen vahinko kuin omakin lapsensa nyt. Lennin ongelma on se, ettei hän ole valmis kasvamaan aikuiseksi, ja epäonnistumisen kokemus ajaakin hänet etsimään itseään **Ville Haapasalon** näyttelemän uusnatsireppanan oppipoikana.

Elokuva on kuvattu aidossa ympäristössä. Sen keskeisiä tapahtumapaikkoja ovat Myllypuron vuokralähiöt ja Itäkeskuksen kuuluisa kiistoja herättänyt Puhoksen ostoskeskus. Tarinassa kohtaavat pienituloisten vanhempien murrosikäiset lapset, paikkaansa yhteiskunnassa etsivät maahanmuuttajat ja katkerat, tekosyitä tilanteeseensa keksivät pitkäaikaistyöttömät.

Yleisin ongelma suomalaisessa elokuvataiteessa kautta aikojen on ollut se, että katsoja toteaa heti elokuvan alkaessa: oikeat ihmiset eivät kuulosta tuolta. Osa taiteilijoista on tietysti **Aki Kaurismäen** tavoin tehnyt hahmojen ja niiden välisen kommunikaation epäaitoudesta tyylikeinon ja voimavaran. Vilhunen sen sijaan tähtää eri maaliin ja toisin kuin useimmat myös osuu siihen. Hahmot tuntuvat vähintään yhtä aidoilta kuin paikatkin. Tästä onnistumisesta erityiskiitosta ansaitsevat ohjaajan lisäksi nimenomaan nuoret ennestään kokemattomat näyttelijät.

Audiovisuaalisen ilmaisun puolesta *Hölmö nuori sydän* on tavanomainen 2010-luvun elokuva. Se on hyvin tarinavetoinen eikä yritä turhaan haastaa katsojaa. Nuorisoyleisöön elokuva vetoaa epäilemättä paremmin, kun hahmot nostetaan etualalle teknisen taidonnäyttämisen sijaan. Sama saattaa päteä moneen muuhunkin yleisöryhmään.

Vilhunen on menestynyt elokuvantekijänä tasaisesti jo ennen *Hölmöä nuorta sydäntä*. Hän voitti Pohjoismaiden neuvoston elokuvapalkinnon vuonna 2016 elokuvalla *Tyttö nimeltä Varpu*. Lisäksi hän on ollut jopa Oscar-ehdokkaana vuonna 2014 lyhytelokuvastaan *Pitääkö mun kaikki hoitaa?* Silloinkin työparina toimi käsikirjoittaja Saari.

Ohjaajan elokuvien keskiössä on usein nuorisoo. Samalla tavalla kuin **Raimo O. Niemellä** tai **Jarmo Lampelalla** aihealue alkaa muodostua taiteilijan tavaramerkiksi. Saa varsin vapaasti muodostuakin, sillä Vilhunen vaikuttaa – ainakin asiaa tarkemmin tuntemattoman kolmekymppisen silmin katsottuna – ymmärtävän kohdehenkilöitään harvinaisen hyvin.